



БИБЛЕЙСКИ



САМУИЛЬ

Родителитѣ му Елкана и Анна живѣли въ гр. Рама. Анна нѣмала деца, а най-много отъ всичко желаела да си има детенце. Другитѣ жени имали малки дечица. О, какъ

тя искала и въ нейната кѣща тя сама да си има детенце!

Когато гроздето ставало червено и житото било прибрано въ хамбаритѣ, Анна отивала въ Божия домъ. Тукъ тя молѣла Бога, небесния Баща, да ѝ подари едно момченце. „И, ако искашъ, Боже, то ще бѣде Твое момче“, — молѣла се тя. Сълзи капѣли отъ очитѣ на Анна. Тя дълго се молѣла. Понѣкога говорѣла високо. Понѣкога само шепнѣла своята молитва.

А днитѣ идвали и си отивали. Единъ щастливъ день Анна държала на своитѣ рѣце едно малко момченце. Богъ ѝ го изпратилъ. Анна нарекла момченцето Самуилъ. Но тая година, когато гроздето се зачервило и житото било събрано въ хамбаритѣ, Анна не могла да отиде въ Божия домъ, който билъ въ другъ градъ. Тя трѣбвало да остане въ кѣщи и да се грижи за своето детенце. Тя трѣбвало да го храни, да го кѣпи, да го облича, да го туря да спи, да го пази, да си играе съ него, — както всички майки се грижатъ за своитѣ бебета.

А днитѣ вървѣли, и бебето Самуилъ порастнало и станало малко момченце. О, какъ се радвала Анна, че то ставало вече хитро! Често тя го държала въ полата си и му раз-

казвала приказки. Когато то заплаквало, тя го цѣлувала. Тя го учила, какъ да казва малки думички. Помагала му да прави малки стѣпки. Учила го да бѣде едно мило дете. Тя му казвала, че то не е само нейно дете, но че то е и момче на Бога.

Тогава, единъ день, когато Самуилъ билъ порастналъ достатъчно, за да може самъ да се храни и облича, Анна и неговиятъ баща го завѣли въ Божия домъ или, както днесъ ние бихме казали, въ тѣхната църква, която се намирала въ града Силомъ. Тамъ живѣлъ единъ старецъ, който билъ прѣвъ между свещеницитѣ и се казвалъ Илия. Анна казала на Илия: „Това е детето, за което азъ се молѣхъ, когато идвахъ по-рано. Богъ ми го даде. Азъ обещахъ на Бога, че то, като порасте, ще стане Божие момче. Ето сега, азъ ви го оставямъ тука да ви помага“.

И Анна оставила Самуила при Илия и се върнала у дома си безъ детето. Илия, ималъ нужда отъ такова момче да изпълнява неговитѣ порѣчки, защото той билъ вече старъ и почти слѣпъ. Той училъ Самуила, какъ и едно малко момче може да помага въ Божия домъ.

Но Анна забравила ли го? Не, съвсемъ не! Всѣка година, когато гроздето се зачервявало и житото било прибрано въ хамбаритѣ, Анна идвала въ Божия домъ и донасяла нѣкоя нова дрешка, която тя била приготвила за своето момче. И всѣки день, когато тя седѣла и шиела малката дрешка, тя мислила за Са-